

Súd: Okresný súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 7Ek/100/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121208975  
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ivanko, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6121208975.2

## Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00321796, zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO:36715352, proti povinnému: V. R., nar. XX.X.XXXX, bytom L. X. 31XX/XX, XXXXX, K., o vymoženie 89,12 eura, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/100/2021 zo dňa 03. 02. 2021, takto

### rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/100/2021 zo dňa 03. 02. 2021 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov konania o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/100/2021 zo dňa 03. 02. 2021.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, vydaným vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 7Ek/100/2021 zo dňa 03. 02. 2021 súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol v časti vymoženía výšky iných trov 42,00 eur.
2. Proti uzneseniu podal oprávnený včas sťažnosť, ktorú odôvodnil predovšetkým tým, že zákon č. 233/2019 Z.z. zaviedol nútené obmedzenie práva selektívne vybraných veriteľov domáhať sa vymoženía svojich pohľadávok v na to určenom súdnom konaní, pričom zrejme v snahe o určité „vyváženie“ vzniknutej situácie v dôvodovej správe k § 6 predmetného zákona uviedol, že paušálne trovy znáša oprávnený a aj keď v tomto prípade paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Uviedol, že pokiaľ by oprávnený na náhradu paušálnych trov nárok nemal, bolo by to v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Poukázal tiež na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020. Navrhol preto sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušiť.
3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.
4. Podľa § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.
5. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z.z.“), okrem náhrady súdneho poplatku za návrh podľa odseku 1 oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.
6. Po preskúmaní sťažnosti oprávneného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka dospel súd k záveru, že bola podaná včas, ale je v celom rozsahu nedôvodná. Sudca po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka dospel k záveru, že skutkový stav veci bol zistený správne, z takto zisteného skutkového stavu bol vyvodený správny právny záver, ktorý bol náležitým spôsobom odôvodnený. Aj keď sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom

uznesení a podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nemusí rozhodnutie obsahovať odôvodnenie, na zdôraznenie správnosti uvádza dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu sťažnosti oprávneného.

7. Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku súd zamietol uplatnený nárok oprávneného na vymoženie iných trov vo výške 42,00 eur. Oprávnený sa s uvedeným záverom nestotožnil, argumentujúc predovšetkým dôvodovou správou, z ktorej má vyplývať nárok oprávneného. K uvedenému súd uvádza, že dôvodová správa nie je právne záväzným výkladom právnych noriem, ktoré podáva jedine súd. Možno sa síce domnievať, že dôvodová správa vyjadruje úmysel zákonodarcu, no v danom prípade možno o uvedenom výrazným spôsobom polemizovať, keď zákon č. 233/2019 Z.z. bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami, aj pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky, pričom z obsahu celej dôvodovej správy (vo vzťahu k prijatým právnym normám) je zrejmé, že nezodpovedá prijatému normatívnemu textu zákona, a to vo viacerých bodoch, keď napríklad podľa dôvodovej správy k § 5 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „Upovedomenie o zastavení starej exekúcie obsahuje všetky potrebné informácie o vymáhanej pohľadávke a trovách starej exekúcie“, pričom podľa § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. nie je podstatnou náležitosťou výška vymáhaného nároku. Taktiež podľa dôvodovej správy k § 6 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „...ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty.“, pričom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa samozrejme zvyšuje výška paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty, ak je platiteľom tejto dane súdny exekútor a nie advokát oprávneného. Ďalej napríklad podľa dôvodovej správy k § 9 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: Na uľahčenie podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie sa umožňuje oprávnenému pôvodný exekučný titul predložiť vo forme „skenu“, t. j. zaručená konverzia sa nepožaduje.“, pričom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa návrh podáva podľa Exekučného poriadku, ktorého § 48 ods. 6 vyžaduje zaručenú konverziu exekučného titulu a výnimka z uvedeného pravidla sa v zákone č. 233/2019 Z.z. (v rozpore s dôvodovou správou) nenachádza. Uvedenými príkladmi súd nepodrobil úplnej komparácii dôvodovú správu s účinným znením zákona, iba poukazuje, že nezrovnalosti medzi schváleným (a už účinným) znením zákona č. 233/2019 Z.z. a dôvodovou správou nie sú výnimočné a vyskytujú sa na viacerých miestach. Už len z uvedeného považuje súd za potrebné odmietnuť výklad, ktorý sa má mať oporu v dôvodovej správe k uvedenému právnemu predpisu. Taktiež súd uvádza, že pokiaľ ide o sumu 42,00 eur, ktorá predstavuje oprávneným uhradené trovy starej exekúcie ukončenej ex-lege za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 233/2019 Z.z., na túto nedisponuje oprávnený spôsobilým exekučným titulom proti povinnému. Ako vyplýva z § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. No uvedený exekučný titul predstavuje oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž podľa názoru súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného). Taktiež, ako vyplýva bez akýchkoľvek pochybností z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., okrem náhrady súdneho poplatku za návrh, oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,00 eur od povinného a uvedené náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

8. Súd k nároku na náhradu paušálnych trov exekúcie od povinného naviac uvádza, že zákonom 233/2019 Z.z. došlo, abstrahujúc od iných dôvodov zastavenia exekúcie, vo svojej podstate k legálnej definícii pojmu „nemajetnosť“, a teda k legálnej definícii skutkového stavu, pri ktorom dochádza k zastaveniu exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 03. 2017 (exekúciu súd zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie). Z ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. bez akýchkoľvek pochybností vyplýva zákonná prezumcia, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie. Uvedené zistenie je aj dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 03. 2017. Rešpektujúc očakávania oprávneného o vymožení pohľadávky však súd pripomína, že tieto očakávania nie je možné považovať za „večné“ a teda trvajúce až do straty právnej subjektivity povinných osôb, a teda že je legitímna požiadavka zákonodarcu na časovom ohraničení trvania exekúcie (porovnaj právne poriadky iných štátov kontinentálneho systému práva, z ktorého vyplýva, že systém časovo neobmedzeného výkonu rozhodnutia je výnimočným). Zákonodarca pristúpil k regulácii uvedeného stavu zavedením časového obmedzenia

trvania exekúcie (porovnaj § 61n ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku upravujúce zastavenie exekúcie po uplynutí času na zistenie exekvovateľného majetku povinného) s tým, že oprávnený má možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Náklady, ktoré s tým oprávnenému vznikajú, však znáša sám, nakoľko vo výsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Súd pri rešpektovaní ústavných pravidiel právneho štátu, nepovažuje za legitímne prenášanie nákladov spojených s (opakovaným) vedením exekúcie z oprávneného na povinného (či súdneho exekútora), pokiaľ oprávnený nie je s vedením exekúcie úspešný. Súd sa preto nestotožnil s tvrdením oprávneného o protiústavnosti, keď ani v základnom konaní, keď je strana v spore úspešná, nezakladá to jej to ústavné právo aj na skutočnú náhradu trov konania.

9. K poukazu oprávneného na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13. 05. 2020 súd predovšetkým uvádza, že rozhodnutia súdov, nie sú uznané za formálne pramene práva, nakoľko v súdnom spore ide vždy o individuálne posúdenie skutkového stavu, ktorý súd právne posudzuje. Aj s prihliadnutím na čl. 2 ods. 3 CSP je potrebné uviesť, že dôležité je predovšetkým dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a nie povýšenie rozhodnutí súdov na formálny prameň práva. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje oprávnený je rozhodnutím, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť ako zjavne neopodstatnená a jeho podstatou bolo namietanie zásahov do práv sťažovateľa Upovedomeniami o zastavení starej exekúcie vydanými súdnym exekútorom podľa § 5 zákona č. 233/2019 Z.z. Predmetom skúmania nebol nárok oprávneného na vymáhanie trov starej exekúcie podľa § 6 zákona č. 233/2019 Z.z., pričom ústavný súd v predposlednej vete odôvodnenia uviedol aj oprávneným citovanú vetu. Exekučný súd vo všeobecnosti uvádza, že je predovšetkým sporné, či uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 209/2020-20 zo dňa 12. 05. 2020 je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pokiaľ išlo o rozhodnutie, ktorým bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená a ktorej predmetom bolo posúdenie Upovedomení o zastavení starých exekúcií vydaných súdnym exekútorom a nie prieskum nároku oprávneného na náhradu uhradených trov starej exekúcie (ktorý je predmetom sťažnosti oprávneného). Z dôvodu absencie bližšieho odôvodnenia uvedenej vety v rozhodnutí je následne sťažovaná (ak nie priamo nemožná) pozícia exekučného súdu dôkladne odôvodniť odklon od uvedenej vety. Súd sa preto okrem vyššie uvedeného obmedzí na konštatovanie, že podľa jeho názoru nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, keď uvedená otázka nebola predmetom prieskumu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z dôvodu absencie exekučného titulu na vymáhanie uvedeného nároku (odsek 7. odôvodnenia), z dôvodu neúspechu oprávneného v zastavenej exekúcii zo zákona (odsek 8. odôvodnenia), z dôvodu výslovného znenia ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., podľa ktorého oprávnený má nárok iba na náhradu súdneho poplatku za opätovne podaný návrh, dospel súd k záveru, že v novom exekučnom konaní nemá oprávnený nárok na vymoženie náhrady iných trov vo výške 42,00 eur od povinného, ktoré uhradil súdnemu exekútorovi na základe Upovedomenia o zastavení starej exekúcie, čo ale neznamená, že si ich nemôže uplatniť.

10. Z vyššie uvedených dôvodov sudca podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7EK/100/2021 zo dňa 03. 02. 2021 vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol, keď sa stotožnil so záverom, že návrh na vykonanie exekúcie je v časti vymoženia výšky iných trov 42,00 eur od povinného nedôvodný, keď oprávnený nedisponuje exekučným titulom na ich vymáhanie a iné trovy ako zaplatený súdny poplatok nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. od povinného vymáhať, nejde teda ani o trovy exekúcie oprávneného, a preto podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku je daný dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie v tejto časti.

11. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávneným podanej sťažnosti neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).